

A RÓKA ÉS A HOLLÓ

- Szia, Nenszi!
— ...
— Nem szia?
— Tele csórral nem csacsogok.
— Azt mondtad: fogyózol és csak bogyózol.
— Holnap lesz a napja. Ma még egy tállal vállal a búcsúévó...
„Gépsonka, ég teveled!” Jövelnek salátalevelek. Reszelt répa...
— Ez csak tréfa.
— Itt egyenesedjem ki!
— Holnap már késő... Ha mi,
— ... mért jöttél? Pukkasztani?
— ... ha mi szót értünk — van kiút.
— (Kezdem már árteni a fiút... Lyukat akar beszélni a begyembe. Akarja, hogy kosztosnak vegyem be) ... Mondd a tervet. De olyan legyen, amit az ember könnyen elvet.
— Nézd, arankám... Ha feleannyit eszel, sokkal fehérebb hasú leszel.
— De hisz mondtam: fogyok!
— Csak még nem tudod a „hogy”-ot... Legalább addig hadd abba az evést, amíg beszélék!
— Kérlek...
— No most mondd magadnak: „Nem vagyok éhes!... Nem vagyok éhes!”
— Téves. Esik ki a szemem.
— Istenem... hát vége!... Itt fog rá a guta sújtani... Na szia, csúf bestia!
— Ne menj el! Hát itt hágyasz? Nem szeretsz engemet?
— Ahol te jársz, a padlók is rengenek.
— Ugyan hadd abba szajkóm!
— Be se férsz az ajtón.
— Oh jaj, hát búcsút a falatnak?
— Lerogy a szék alattad.
— S ha csökken a súlyom?
— Olyan lész, mint a sólyom.
— Ez borzasztó leszen!... Én mint olyan kevesebbet eszem?
— A legszebb toka is csak szimplán rezeget, bezzeg.
— A szégyenpír éget... Nem bánom, húzd mellém a széked.
— Végre az eszed meggyűtt!
— És most majd fogyok?
— Nem. Változott a tétel: hízunk együtt, — fogyjon az étel!

A VÁROSI KUTYA ÉS A FARKAS

- Hányszor ugassam már: nem adok kölcsön!
— Ne olyan hangosan. Az egész kávéház idenez.
— Harapós a kedvem!
— Te, aki állandó munkaviszonyban vagy?
— Tudnék neked is egy állást.
— Kösz... Képtelen vagyok egy helyben ülni.

— Ez csak amolyan misztifikáció. Ha abszolút függetlenség volna, az ingaórát se kellene felhúzni. Aki a relatívet nem becsüli, az a nagyfokút nem érdemli... Na megyek.

— Hová?

— Hogyhogy háová!... Hattól ügyeletes vagyok.

— Azt hittem, vár a kis szuka.

— Ah!... Dobott. Jött egy nagymenő...

— S te csak így mondod, nem is viczorogsz?

— Már beforrt... Akkor majd megvesztem. Atüvöltöttem egy holdas éjszakát. Kóboroltam az utcán, mint egy klodó—klosárevics. Hajszál híja, hogy be nem gyújtottek.

— Tépd a láncaidat!

— Hülye vagy? Alig tudtam megpályázni ezt a zsirnoki állást. Most van egyébként az év végi koncosztás. Az a disznó röfferens legszívesebben kitérna.

— Szerencsétlen pária!

— Hö-hő!... Ezzel szembe te...?!

— Rendicsek... Korog a gyomrom... De emelt fővel járok.

— Akkor az is üres lehet.

— Viccelünk, viccelünk?... A bánatod meg úgyszólván temetetlen!

— Ez... nem volt szép... téled... Hiába no: ember embernek az embere.

— ...Bocsáss meg, komám... Nem akartam beléd marni.

— Csak nyugodtan. Megszoktam a rúgásokat.

— Csuda tudja... Olyan magányos vagyok. Nem tudok együtt üvöltölni a többiekkel.

— Odamény, ahová akarsz...

— Mibul?

— Akkor kelsz, amikor jólesik...

— Ha jól esik, akkor jól megázom.

— Te mázlista, te!... Na pá!

— Az úristenit a kutyájának! A ceppet is itthagyta nekem.

A FARKAS MEG A BÁRÁNY

— Mit iszol, kisanyám?

— Mi köze hozzá!

— De paprikás kedvedben vagy, barikám.

— Na kopjon le!

— Türelem. Még nem fejeztem be.

— „Untatta, de untatta!...”

— Te azt hiszed, hogy a te kis konyakodat szopogatod a nagy csapos kegyelméből.

— Szóval nemcsak a csapos csal, — a látszat is.

— Azt a konyakot én hívtam neked!

— Ne kuncogtasson! Még itt sem volt, mikor kihozták.

— Beszólhattam telefonon.

— Nincs is telefonja.

— Attól még az enyém lehetsz!

— SEGÍTSEG!

— Ne kiabálj!

— De igenis kiabálok. Ahogy így elnézem magát, ha velem akar szeretkezni, segítségére lesz szüksége.

A RÓKA ÉS A SZŐLŐ

— Hogy a szőlő, nénikém?

— Magának... nyolc...

— Úgy, ahogy mondja: nekem nyolc. A helypénzért jöttem.

A RÓKA ÉS A GÓLYA

I. Felvonás

- Jó estét, kedvesem!
- Már nagyon vártam. Féltem, hogy közbejött valami.
- Igen, én is féltem, hogy a ködben nekem jön valami... Itt finom meleg van.
- Dobja le a prémet... Parancsoljon helyet foglalni.
- Micsoda teríték!... Meissení?
- A nagymamám hozta hozomány gyanánt.
- Es micsoda illatok!
- Szereti a tökös rétest?
- ... (dnyekk!)
- Ne ijedjen meg, kedves... Van más is.
- Hú de csinos ez!... Lazac?
- Reszelt répa... Rigorózus diétán vagyok.
- Á?!...
- Kér?
- Á!...
- Engedelmével becsipegetem.
- Tessék csak... Én csak mint megfigyelő...
- Száználcvanöt a vérnyomásom... Koszorúér-szűkület... Kezdődő cukor- és májbjaj... Igazán nem kér?
- De még mennyire, hogy nem... vetem meg... csak... Itt hátul! Nyomást érzek...
- Jaj, cseréljük ki a faragott széket... Most kényelmesebben ül?
- Most igen...
- Most kér a karottából?
- Most már még mindig nem kérek... Talán egy más alkalommal.
- Akkor hozom a hors d'oeuvre-t.
- Hát az is lesz? (Van isten!)
- A Culinar-Internacionálból vettem a receptet.
- Pardon! Ez úgy néz ki, mintha salátalevelek lennének.
- Az csak a felhám. Kukkantson alá!
- Jesszusom! Cékla!!
- Tudtam, hogy örülni fog.

II. Felvonás

- Kényelmesen ül?
- Kissé szédülök a zongoraszék forgótányérján.
- Ha úgy tetszik gondolni, hogy nem veri bele az állát a térdébe, talán ide parancsoljon...
- Balerinának készültem... Sokan mondták már, hogy szép hozsanzan ívelő lábaim vannak.
- Igen. Ami másnak hulahop, kegyednek térdharisnya... Parancsoljon a levesből.
- Leves? Megállt benne a kanalam.
- Igyekeztem elég babot rakni bele, mert tudom, hogy él-hal a konyhakertiekért.
- Jaj istenem, jól látok?
- Igen, csülök...
- A fekélyem, a geszteroidám...
- A kolbászt egészen vékony karikákra szeltem.
- Kolbáász?... De hisz az öngyilkosság!
- Bumm!
- Tessék?
- Bummban, bánatomban vigasztal a kisasztal. Hozhatom a következő fogást.

— Ezt jól kifogtam... Vitamin et sanguinem, sed sed bableves non!
... Oh, kárfiól, ó, kelvirág, ó, paraj!

— Barátném, az ég és én meghalhattuk kívánságát, jön a kapros téfölös tökfőzelék.

— Téfölös?!... Ó, én szerencsétlen... A tejfel infarktust idéz elő és nyombéleltolódást.

— Legalább egyszer szedjen!

— S aztán szedhetem a szennaleveleket.

— Csak egy picit, mert a paprikás ma olyan, hogy aki aztat elmulasztja, őt az isten megnyuvasztja.

— Paprikás?!... Hol itt a paprikás? Én csak zsírban úszó hájmócsingokat látok...

— Aki ebből egyszer eszik, aztán mindig észreveszik!

EPILOGUS

— ... Így volt költő barátom...

— Haha!... Tényleg mulatságos lehetett. Szerettem volna látni az ábrázátát, amikor a céklába harap... Há-há-hát még a tö-hö-hö-hökös rétes!

— Nos, az tényleg fenomenális volt. A tükörből láttam, hogy mikor elfordulok, becsúsztatja a terítő alá... Es most egy ezópusi puszi a témáért.

— Ezer örömmel...

C—————mokk!

— De kegyed... mintha egy kissé meghízott volna.

— Oh nem, ez egy régi szoknya... Amiben utoljára látott, nos...

— Nos?

— Aldozatul esett egy barbár táplálkozási kultúrának. Kint szárad a mosókonyhában... De nehogy megírja!